

Til § 33.

Af Mindretallet under Nr. 2:

10) Sidste Stykke affattes saaledes:
 „For saa vidt Personer mod at erlægge den i Invalidforsikringsloven af 6. Maj 1921 § 5, 3die Stykke, nævnte særlige Invalidpræmie har været forsikrede i Henhold til Invalidforsikringslovens § 2 og før denne Lovs Ikrafttræden har faaet tillagt Invalidrente, beregnes Renten fremdeles efter Reglerne i Loven af 1921 indtil deres fyldte 62 Aar.“

De stillede Ændringsforslag og de Paragraffer, hvortil de var stillet, sattes til Forhandling.

Johannes Lou: Ændringsforslagene er stillet dels af et radikalt Mindretal, dels af et konservativt Mindretal. De Ændringsforslag, det konservative Mindretal har stillet, har kun et eneste Formaal, nemlig at faa Lovforslaget bragt i formel Orden. Saaledes som Lovforslaget blev vedtaget ved anden Behandling, blev det et Lovforslag uden Mening, idet der overhovedet ikke gaves nogen Rente eller sattes nogen Præmie for de tilkommende Rentesøgere. Vi maa meget beklage, at den humane Foranstaltning, vi fik ind i Lovforslaget, nemlig at der skulde ydes de blinde 800 Kr. og de særlige Invalid 800 Kr., ved Afstemningen kom til at glide ud af Lovforslaget. Det er mit Haab, at denne Bestemmelse under Lovforslagets videre Gang gennem Tinget atter vil blive indsat. Jeg skal anbefale de af Mindretallet under Nr. 2 stillede Ændringsforslag.

P. Munch: Under Udvalgsforhandlingerne har vi fra vor Side i naturlig Fortsættelse af de tidligere Drøftelser bestræbt os for at muliggøre en Forstaaelse mellem de forskellige afvigende Retninger overfor dette Spørgsmaal. Der har imidlertid fra Udvalgsflertallets Side ikke vist sig nogen som helst Tilbøjelighed til en Forhandling med andre end dem, der hørte til Flertallet indenfor Udvalget, idet man har ønsket at lade Sagen i den Skikkelse, man ventede at kunne tilvejebringe for Lovforslaget i Dag, gaa til Landstinget. Vi har derfor ment det rigtigt at stille de Ændringsforslag, der vil være fornødne for os for at kunne stemme for Lovforslaget. Vi har ikke optaget alle de Ændringsforslag, vi havde fremført ved anden Behandling, og der er mellem dem vigtige Forslag, som vi regner med, at man i Fremtiden vil komme

til at beskæftige sig med. Men vi har her indskrænket os til det efter vor Mening strengt fornødne.

For det første er der Spørgsmaalet om hele Grundlaget for Invalidrentens Til- deling, som man i Lovforslagets nuværende Skikkelse har forrykket ved Indskydning af Ordene: „i tilsvarende Aldersklasse“. Denne Bestemmelse vil efter vor Mening virke ubarmhertig haardt overfor nogle Tusinder af invalide Personer, som man maa regne med vil blive skudt helt ud fra Modtagelse af Invalidrente. De Oplysninger, der foreligger fra Invalidforsikringsretten, lader ingen Tvivl tilbage om, at dette vil blive Følgen af Lovforslagets Gennemførelse. Jeg har ikke ret kunnet forstaa, at man fra Flertallets Side kunde beslutte sig dertil, og jeg kan heller ikke ret forstaa, at de Medlemmer af det konservative Folkeparti, som har taget en Særstilling paa et bestemt Punkt, vil kunne være med til at foretage med tilbagevirkende Kraft, rammende alle nuværende Invalid, den Ændring i selve Grundlaget, der for et meget stort Antal af de nuværende Invalid vil være en Katastrofe, saa vidt det er muligt at se efter den Udtalelse, der foreligger fra Invalidforsikringsretten. Vi har derfor stillet Ændringsforslag om, at Ordene: „i tilsvarende Aldersklasse“ udgaar, og jeg vil meget henstille til ærede Medlemmer, uanset hvilket Partistandpunkt de maatte indtage, ved Afstemningen dog at lægge Mærke til Rækkevidden af dette Ændringsforslag og, saa vidt det kan forenes med deres almindelige Overbevisning, da at give deres Stemme til det Ændringsforslag, vi i den Henseende har fremsat.

Det næste af vore Ændringsforslag gælder Fastsættelsen af en Renteudbetalingssum. En saadan Fastsættelse var nødvendiggjort ved den ejendommelige Skikkelse, som Lovforslaget fik ved anden Behandling. Flertallet har her indført rent formelt et Beløb, ikke med den Tanke, at dette skulde kunne vedtages, ikke med den Tanke, at dette skulde kunne blive Lov, men i den Hensigt, at man ikke skulde sende op til Landstinget et Forslag, der var stridende mod de simpleste Regler for, hvad Folketinget kunde være bekendt. Mig forekommer det imidlertid, at det ikke er tilstrækkeligt dér at sætte et Tal ind, naar dette Tal ikke virkelig er Udtryk for et Folketingsflertals Villie. Det forekommer mig derfor ogsaa naturligt, at man indsætter Bestemmelser, som dog kan antages at ville virke nogenlunde tilfredsstillende. Vi har derfor gentaget paa dette Punkt